

La abuela

Direcció: Paco Plaza **Guió:** Carlos Vermut (idea: Paco Plaza) **País:** Espanya **Durada:** 100 min **Any:** 2021 **Gènere:** Terror **Interpretació:** Almudena Amor, Vera Valdez, Karina Kolokolchikova, Chacha Huang, Michael Collis **Música:** Fatima Al Qadiri **Fotografia:** Daniel Fernández Abelló **Distribuïdora:** Sony Pictures **Estrena a Espanya:** 28/0/2022
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

La Susana ha de deixar la seva vida a París, on treballa com a model, i ha de tornar a Madrid. La seva àvia Pilar acaba de patir un vessament cerebral i ha de cuidar-la. Anys enrere, quan els seus pares van morir, va ser l'àvia qui la va criar com si fos la seva pròpia filla. Encara que la Susana estima incondicionalment la seva àvia, ha de trobar algú que pugui cuidar-la. El que comença per ser una breu estada a la casa de la infància, i amb l'única família que té, es convertirà en un aterridor i tètric malson del qual no sabrà com escapar. (Sensacine)

CRÍTICA

24/09/2021 - Els universos de Paco Plaza i Carlos Vermut col·lideixen feliçment en una pel·lícula que espanta alhora que ens fa reflexionar sobre l'efímer de la bellesa, la solitud o el preu car de l'èxit

Paco Plaza és un director de cine de terror. Aquest és un element present a tota la seva obra, ja sigui a través de possessions demoníaqes, narcotraficants sense escrúpols ni humanitat o fans obsessionats per ídols creats artificialment en un *reality show* televisiu. I de terror també en sap **Carlos Vermut**, el tipus més marcià del cinema espanyol recent, capaç de barrejar el que és més quotidianament *cutre* amb la sofisticació més elevada sense despentinat-se ni una mica. A **La abuela**, a competició per la Concha d'Or al 69è Festival de Sant Sebastià, el primer dirigeix i el segon escriu. El resultat és una divertidíssima i esgarrifosa pel·lícula en la qual els universos dels dos creadors s'acoblen a la perfecció.

És difícil parlar de **La abuela** sense rebentar les sorpreses de la trama, així que no ens estenem gaire. La pel·lícula se centra en la Susana (brillant **Almudena Amor**, que difícilment podrà oblidar aquesta edició del Festival de Sant Sebastià), una guapíssima model de vint anys que viu a París. Quan està a punt de segellar amb una ratlla de cocaïna el que podria ser el gran pas que la porti a la fama, veu a la pantalla del mòbil sobre la qual s'estén la pols blanca una trucada d'un número desconegut. Es tracta d'un hospital de Madrid, des del qual l'informen que la seva àvia, que l'ha criat des que els seus pares van morir en un accident de cotxe, està en estat molt greu després d'un vessament cerebral. La noia es trasllada immediatament a Espanya per fer-se càrrec de la situació. Pretén trobar algú que tingui cura de la Pilar (la que va ser en el seu dia musa de Coco Chanel **Vera Valdez**), que així es diu la dona, per poder tornar a la capital francesa i continuar lluitant per la seva prometedora carrera. Però és clar, això és una pel·lícula de terror i de seguida comencen a passar coses estranyes que convertiran el que es preveia com una estada breu en un malson interminable.

La pel·lícula juga amb alguns elements del cinema d'ensurts més convencional. Vegeu la música de tensió que subratlla els moments més terrorífics o els cruixits a les portes i els llums que s'apaguen a l'enorme pis que habiten les dues dones. Però el veritable terror és la vellesa i la consegüent pèrdua de bellesa i lucidesa que aquesta comporta. La pel·lícula no escatima en imatges que mostren el deteriorament del cos de l'àvia. La que una vegada va ser una jove bella de pell llisa i ferma és ara una senyora fràgil que llangueix atrapada en un cos feble, visiblement deteriorat pel pas del temps. I en paral·lel a això, la preocupació de la seva neta per no perdre el tren que la podria convertir en el proper referent de bellesa internacional. És difícil saber què angoixa més a la noia, la situació de la seva àvia o el temps que està perdent i que qualsevol altra rival podria aprofitar per ocupar el seu lloc a l'olimp de la moda.

Podem dir que la pel·lícula funciona perquè diverteix des de l'esgarrifós de la seva proposta. Plaza ens atrapa en el joc de misteris ocults, ens manté en alerta esperant una resolució satisfactòria que finalment arriba. Pel camí ens fa pensar en assumptes com la tirania de la bellesa, especialment sagnant en el cas de les dones, condemnades a la invisibilitat quan els seus encants comencen a pansir-se. L'obsessió amb l'èxit, la insignificança dels vincles familiars en comparació amb les exigències del mercat capitalista, o la solitud i la incomunicació de les persones a les grans ciutats també són temes que apareixen a la pel·lícula. I tot això camuflat en una faula de terror tan dolorosament bella com descaradament juganera.

Cristóbal Soage – cineuropa.org